

Adreça

Plaça dels Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973737728

Email

biblioteca@alpicat.cat

Web

www.alpicat.cat/biblioteca

Xarxes socials

IG @bibliotecadalpicat
FB @Biblioteca d'Alpicat
X @BiblioAlpicat
YT @bibliotecasantbartomeu6604

Horari

Dilluns a divendres
8:30h - 20:30h

Horari estiu (15-6/15-9)

Dilluns: 14h - 20h
Dimarts a divendres: 8h - 14h

Whatsapp

606127833

Propera trobada: 1 d'octubre de 2026

CLUB DE LECTURA moderat per Jordi Souto

Tatiana Țîbuleac

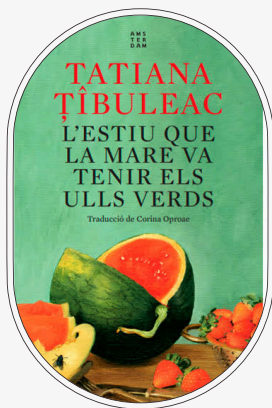
**L'estiu que la mare va
tenir els ulls verds**

Chișinău, Moldàvia, 1978

Va créixer en una casa plena de llibres, ja que la mare era editora i el pare, periodista. Va començar a escriure als mitjans de comunicació amb setze anys, i posteriorment va estudiar Periodisme i Comunicació a la

Universitat de Moldàvia. Va treballar en la premsa escrita romanesa, on la seva columna «True Stories» era de les més seguides del país, i de reportera en una de les principals televisions, fins que el 2008 es va traslladar a París. El seu primer llibre, *Faules modernes*, un recull de cinquanta contes sobre la migració, va ser un fenomen a Moldàvia, i amb la seva primera novel·la, *L'estiu que la mare va tenir els ulls verds*, va fer-se un lloc en el panorama internacional. La seva segona novel·la, *El jardí de vidre*, una ficció amb molts components autobiogràfics situada al Chișinău dels anys noranta, la va fer mereixedora del Premi de Literatura de la Unió Europea el 2019.

Una de les arrencades més impactants que he llegit darrerament és aquesta: “Aquell matí, quan l’odiava més que mai, la mare va fer trenta-nou anys. Era baixeta, grassa, ximple i lletja. Era la mare més inútil que havia existit mai”. Són les primeres paraules de la primera novel·la de l’escriptora moldava Tatiana Țibuleac, *L’estiu que la mare va tenir els ulls verds*. La veu que pronuncia aquella frase és l’Aleksy, que recorda la seva infantesa marcada per la malaltia mental i una mare que no sap tenir-ne cura.

Aquesta novel·la neix de la necessitat de rebel·lar-se contra la idea de la bona mare i neix també del procés intern que es va desencadenar quan l’autora va ser mare. “No ho havia volgut ser mai, i quan ho vaig ser em van venir tots els pensaments de cop. Aquesta novel·la és una amalgama de les meves pors”, i explica que l’escriptura va ser per a ella un procés sanador com a filla i com a mare.

La mare dels ulls verds no és la mare que porta el berenar a l’escola, sinó una dona marcada pel trauma i la solitud: un home alcohòlic que l’abandona, la mort prematura de la filla petita i tots els problemes econòmics i culturals que es desencadenen del fet de ser migrants polonesos a l’Anglaterra. Aquest conjunt de desgràcies, especialment la mort de la nena, deixen la mare en un estat gairebé vegetatiu i a l’Aleksy un sentiment d’abandonament que desencadena trastorns psiquiàtrics.

Qui ho explica és un Aleksy adult, que recorda el darrer estiu que va compartir amb la mare a França. La convivència i el dolor compartit que fins ara els havia allunyat engega durant aquestes vacances un procés d’empatia i amor. Que la veu narrativa ressoni des del futur no és casual. Diu Țibuleac: “per mi la memòria és important perquè mai m’he enfocat al futur, ni tan sols al present. Als moldaus de la meva generació ens han passat tantes coses que necessitem el passat com a recurs constant”. El que es va sabent a

mesura que avança el seu discurs és que, amb els anys, el nen esdevé un artista reconegut i que escriu la seva història com a part d’un procés terapèutic. “L’art i l’escriptura poden ser terapèutics”, diu Țibuleac referint-se a l’Aleksy però també a si mateixa, “escriure em permet sentir que faig alguna cosa bé, em dona cert sentit de dignitat. Si fallo en la resta de coses, sé que almenys tindrè això, que potser hauré permès a algú alguna mena de reconciliació”. Els fets es mencionen sempre de passada i desordenats, perquè no són tan importants com la força i l’imaginari de la veu protagonista. Țibuleac sosté durant tota la novel·la la violència descarnada de la primera frase, i elabora un imaginari grotesc i a vegades fins i tot fastigós. El que fa de *L’estiu...* una novel·la abassegadora, doncs, és la visceralitat amb què està escrita, que conserva en l’estil la poca contenció dels sentiments dels personatges. Diu Aleksy: “la gent està espatllada i cerca coses espatllades. Perquè els éssers humans estan malalts i podrits, i ho saben, però per por fingeixen estar sans i ser bons. I perquè així tot és més fàcil. Però que no tothom pot amagar-se sempre. I de vegades, tota la maldat i la malaltia i la degeneració irrompen en alguns éssers humans i fan que aquests se sentin millor i més feliços, encara que la gent que els envolta els condemnin i els plorin amb compassió”.

Però si bé l’odi genera imatges i situacions molt violentes, també és motor estètic. A *L’estiu...* hi ha imatges d’una bellesa singular, i també capítols aforístics a través dels quals veiem el canvi de mirada del fill respecte de la mare. De fet, explica l’autora que va escriure la novel·la a raig i que aquests passatges poètics van néixer de la necessitat de respirar. La bellesa, però, no és només poètica. La novel·la també és una història de pas a l’adulthood i, en aquest procés de maduració i convivència, el nen s’obre a l’amor i l’empatia. *L’estiu...* se suma a la llarga llista de llibres, pel·lícules i assajos de tota mena que esventren la figura celestial de la mare i proposa, a través de l’art i l’amor, una reconciliació amb la part espatllada que tothom duu a dins.

Carlota Rubio
Núvol